

Un consell

Quin és el consell que donaries als teus fills?

Quan donem consells, sovint, ho fem des del nostre punt de vista, el nostre context i les nostres prioritats i, és per aquest motiu, que no solen ser ben rebuts.

Ara fa uns dies vaig parlar amb una jove intel·ligent, força intel·ligent. Em va comentar que no podia esperar cap consell de qualitat dels seus pares. I li vaig fer veure que molt possiblement estava equivocada.

Els joves tenen la força de la vitalitat i una sorprenent capacitat per aprendre molt ràpidament tot allò que és nou. És per aquest motiu que quan he de configurar el telèfon o tinc algun dubte li demano a la meva filla i, això és bo, molt bo. Per molts motius, però molt especialment perquè estem fent vincle i passant una estona de qualitat.

A mesura que anem creixent anem perdent aquesta capacitat per aprendre coses noves, especialment tècniques, però l'anem suplint amb la nostra experiència. Poc a poc anem consolidant un coneixement que neix de la interpretació del que ens passa a la vida.

Aquesta intel·ligència dels joves l'anomenem fluïda mentre que d'aquesta intel·ligència que es desenvolupa amb l'edat i l'experiència en diem cristal·litzada.

Doncs tornant als consells i a la meva sessió, aquella jove, com molts joves, tenen molt per aprendre -exactament igual que els adults- i hem de ser capaços d'aconseguir ser uns adults de referència als que puguin adreçar-se a cercar coneixement i consell.

Ara bé, **hi ha algunes premisses per donar bons consells**. La primera és que **parteixis del context del jove i, per tant, t'has d'esforçar a conèixer-lo**. Sí, ja sé que tu tens moltes preocupacions amb la feina i que les preocupacions del teu fill són ben diferents, però no per això deixen de ser preocupacions menors. Estiguis preocupat per anar a una festa d'aniversari o per no perdre un client, l'impacte subjectiu de la preocupació és el mateix.

En segon lloc hem **de tenir clar que les prioritats dels joves poden ser diferents que les nostres i que, o bé les respectem, o bé els ajudem a ajustar-les més a la seva realitat o context**. Potser la prioritat del teu fill sigui tenir un súper ordinador que queda fora del poder adquisitiu de la família i això s'ha de **gestionar des de la calma i la comprensió** ajudant a redefinir aquestes prioritats.

Finalment cal tenir en compte que **el consell ha de ser d'ajuda per al nostre fill i susceptible de ser implantat** i per aconseguir-ho hem d'anar amb cura. És a dir, no podem deixar anar un consell com una bomba. "Mira fill jo no aniria més amb la Maria, t'està fent mal", per exemple.

Què et sembla si intentem refer aquest consell tenint en compte el context, prioritats i punt de vista del nostre fill o filla? Ell està enamorat de la Maria, la seva prioritat és passar temps amb ella i el seu punt de vista és que la Maria és la persona ideal per compartir la vida.

Anem a redefinir aquell consell. "Com va amb la Maria? Fa dies que et veig preocupat i que et sento plorar a l'habitació. Et puc ajudar d'alguna manera? L'altre dia quan la Maria va venir a casa vaig veure que no et tractava gaire bé i que et va fer patir. Ja li dius quan et fa mal? Com ha reaccionat? Potser podries dir-li que algunes de les coses que fa o diu et fa mal. Ho vols provar? Vols que ho comentem?".

Sí, com has pogut deduir, tot consell requereix d'un diàleg. De fet, et proposo que deixis de donar consells i comencis a establir diàlegs. Com ho veus?

Ah, una cosa més: **mai, mai, utilitzis el ja t'ho vaig dir. Ningú vol acceptar consells d'una persona que li fa retrets. Pensa-hi.**

Per a qualsevol dubte o consulta envia'ns un correu a:
somi@comuandorra.ad